

Prædiken til Søndag seksagesima

Mark. 4, 26-32

I dagens prædiketekst møder vi ubekymret-hedens evangelium, som er ganske centralt i Jesu forkyndelse. Jesus fortæller to små lignelser.

Når marken er tilsået, skal du blot vente. Kornet spirer og gror for til sidst at stå med fuld kerne i akset – klar til høst. Sådan er det med Guds rige. Kornet, det vil sige Guds ord til verden, er sået. Og riget vil bryde igennem. ”Don’t worry, be happy”, kunne vi jo passende synge med Bobby McFerrin.

Jesus sammenligner også Guds rige med det mindste korn. Det lægges i jorden, vokser, bliver større end alle andre planter, det får store grene, så himlens fugle kan bygge rede i dets skygge”. Sådan er det med Guds rige. - Hold synet fast! Synet af Guds rige.

La’ vær’ med at bekymre dig på Guds vegne om hans rige. Han har sendt Ordet, sin egen søn, til verden. Begyndelsen er gjort. Guds begyndelse med os og denne verden bærer i sig fuldendelsen. Selv ikke dine og mine bekymringer kan hindre Guds rige i at nå sin fuldendelse. Som Luther siger i sin lille katekismus: ”Guds rige kommer af sig selv uden vor bøn”. Vi skal altså ikke bekymre os om Guds riges komme og om Guds rigets fremtid. Hans rige står og falder ikke med os,

med vores foretagsomhed eller sågar vores bøn.

Alligevel beder vi, og bekender vi: ”Komme dit rige!” – Og vi slutter: ”Thi dit er riget og magten og æren i evighed”. Dertil kan vi kun sige ”Amen”.

Jamen, vi kan jo ikke se, at riget og magten tilhører Gud. Er der da ikke så megen djævelskab i verden, der vidner om det modsatte: at det er ondskabens, lidelsens og dødens rige, der fylder og har al magt?

Det sete afhænger som bekendt af øjnene, der ser. Drives både menneske og samfund af frygten, ser vi nærmest ikke andet, end dét frygten føder i os. Har vi derimod blik for de små børns leg, de kærlige kærtegn mennesker imellem, den kærlige omsorg der vises mod mange, der har hjælp behov - lige fra ældre til flygtninge – ja, da ser vi noget, der nærer glæden og livsmodet. Da ser vi Guds rige rejse sig allerede i denne verden. Guds rige midt iblandt os.

Det kan være svært at se, ja, men så bed alligevel med på bønnen: ”Komme dit rige”. Og hør ubekymret-hedens evangelium: at Guds vidunderlige, underfulde slutning på *alt* allerede ligger i den begyndelse, Han har gjort med os og denne verden. Guds ord er

sået. Ordet blev kød og tog bolig i os. Det virker, hvor og når Gud vil, og Guds rige vil åbenbares engang – synlig som han selv i sky.

I dag står træernes grene nøgne. Men en dag vil himlens fugle atter bygge rede i træernes skygge. Det ender godt.

Bi lidt, måske endog lidt mere end du bryder dig om i al din fortravlethed – ”vist skal du hente” sommeren ind. Men det sker kun ved at vente, som vi sang.

Men det er svært at vente, for trange tider langsomt skrider. Det er svært at vente på forandringerne. Det ved politikere alt om. Derfor lovgives der ofte hurtigt, så vi straks kan få resultater at se. Stramninger der helst skal gælde fra i forgårs. For vi frygt-somme er jo ganske utålmodige.

Det er en kolossal lise for sjæl og krop at komme i kirke og her få at vide: Det ender godt! Det giver os mod til at slippe det liv, vi er forbundet med, når vi - siddende på sengekanten - holder de endnu varme hænder i vore, mens vi lytter til det tunge åndedrag med bevidstheden om, at livet snart ebber ud. Det ender godt, for Guds er riget og magten. I hans rige er der plads til alle. Hans frelse af os er uafhængig af os. Han lader sin sol stå op over både onde og gode og lader det regne over både retfærdige og uretfærdige. Sådan er Gud så umanerlig ødsel. Vi strammer derimod til overfor andre, vi ikke mener at have ansvar for, for så at kunne gøre livet endnu bedre for os selv. Som om Guds rige falder sammen med Danmarks riges grænser, hvor vi så kan køre rundt i dyre biler, der har fået registreringsafgiften sat ned.

”Onde mennesker”, hørte vi apostlen Paulus sige i epistlen, jeg læste fra alteret, ”onde mennesker og bedragere vil komme længere og længere ud i det onde, føre andre vild og selv fare vild”. - Gud fører *ikke* vild. - Af frygt kan *vi* stolte Adams slægter, der såre lidet mægter, drives hid og did, fordi ”vi”, som salmisten siger, ”efter skygger jager og mangel kunst opdager og kommer længer fra vor vej”. Vi mister tilliden til os selv og tilliden til andre. Og i frygtens vold mister vi orienteringen. Vi skal i stedet holde synet fast. Synet af det Guds rige, som ingen grænse kender, fordi *alt* tilhører Gud.

Herinde får vi det forkyndt: Det ender godt! Gud har gjort sin gode begyndelse med sin skabning, og han trodser skabningens grænse-løse skyld og synd, hvor ondskab og bedrag hænger ved os. Han sendte sit ord til os, Jesus Kristus, for i Ham at lade Guds rige komme os nær. Riget er midt iblandt os - ser du det ikke? - og det fuldkommes i al sin herlighed, når Han bliver alt i alle.

”Guds rige kommer af sig selv uden vor bøn”. Hvilken befrielse ligger der ikke i det for alle velmenende himmelstormere og grænsedragere, der ængstes mere, end Gud vil.

Jamen kan vi da ikke med dagens evangelium så blot lade fem og syv være lige, når det hele nu alligevel ender godt? Nej. Naturligvis ikke. Med ubekymrighedens evangelium er den klangbund forkyndt, som vi må hvile i, men også leve på. Og kom så igen næste søndag, hvor Jesus med sine handlinger overfor et af mennesker afskrevet med menneske forkynder, hvem Gud er. Han kalder os til at leve på gaven og med opgaven: at

dele liv og glæde med alle folk på denne jord. For Jesus er ethvert menneske nemlig skabt i Guds billede. Villet af Gud. Elsket af Gud. Og han kalder os til at elske, som han elsker. Det vil vi synge om i salmen efter denne prædiken.

Vi trækker streger og sætter skel imellem andre folk og os selv. Det gør Gud ikke. Han forkynder, at vi alle har del i hans rige. ”Det er mig, der har frembragt jorden og skabt menneskene på den”. Sådan lød det i dagens gammeltestamentlige tekst fra profeten Esajas. Hans er Riget og magten!

Jesus har været her. Som et lille barn kom han. Det så ikke ud af ret meget. Som mand gik han omkring og kaldte på alle de syge og trætte, fordrevne og forfulgte. Han var sammen med de forkerte, mente man. Det så ikke ud af ret meget, men for dem han mødte og kaldte til tro, blev han livsmodets kilde, glædens og håbets forkynder af livet i det evige Guds rige. Han blev som kornet lagt i jorden. Han døde. Det så ikke ud af noget som helst langfredag, men påskemorgen opstod han fra de døde. Livstræet skyder af korsets rod. Af hans døde krop spirer påskemorgen livet frem på ny og bliver til troens og håbets træ – så stort at mennesker lige siden har kunnet leve og bo i dets skygge. Det er her, vi bor – midt i livstræets krone ... på trods af al trangt og koldt *fulde af håb* til tilværelsen, fordi livets Gud *har* sat os her. Og Han vil skænke os fremtid ud af sin egen fremtid.

Denne forkyndelse har vi i det lille Guds ord, der heller ikke ser ud af så meget, men som dog et *livets ord* for os. Kristus har gjort sit. Og han har gjort nok – nok for alle, nok

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

til alle tider.

Billederne af Guds rige fylder os med livsmod, håb og glæde. De forkynder, at det væsentligste i tilværelsen på denne klode slet ikke ligger i vore hænder, men i Guds. Hvad skal vi så? Vi skal blive ved det, vi har lært og er blevet overbevist om, som Paulus formanede Timotheus i epistelen. Og hvad er det, vi har lært og er blevet overbevist om? Det er, at Gud er god, og at vi skal tage vores tilflugt til ham også i svære tider og forvente os alt godt af ham. Da bliver vi, som Paulus siger, udrustet til al god gerning. *Al god gerning* spirer og gror ud af den evangeliske bekymringsløsheds glæde.

”Glæde” er hele den kristne tros grundtone. De to små lignelser i dag stråler af glæde. Gud er livets Gud og glædens giver. Det må forkyndes, når du og jeg står i livets trange situationer, både når vi står ansigt til ansigt med os selv og med en verden fuld af nød. Vi må leve livet i frimodig tillid til Guds ord. Riget og magten og æren tilhører ingen jordiske fanatikere, der i frygt har glemt, hvad kærlighed og forsoning er. Riget og magten og æren tilhører glædens Gud, der netop i sit ord vil fylde os med frimodighed og tro, liv og glæde, så vi kan leve vores menneskeliv - ansvarlige - uden at gå til i frygt.

Komme dit rige, Gud!

Niels Christian Kobbegaard
Budolfi Kirke, Aalborg

Salmer:
557, 7, 320, 68, 720, 298